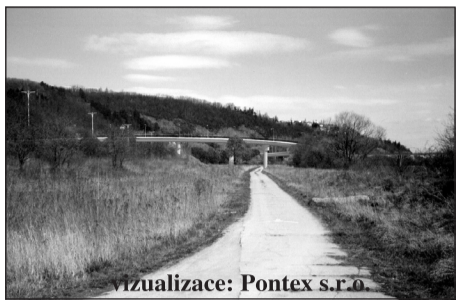

Přemostění...

Dokončení z titulní strany

padného budoucího rozšíření ul. Strakonické na 6pruhovou komunikaci s odbočovacím pruhem velké pole nad Strakonickou. Most 2 je půdorysně zakřiven. Poloměr se mění od 68 m na styku s mostem 1 až po 26 m u opěry na břehu Vltavy. Délky mostů jsou 124 a 135,4 metrů.

Nosná konstrukce mostu leží svými konci na opěrách, kde je zajištěn přechod

vizualizace: Pontex s.r.o.

Konečná podoba mostu (pohled z jihu od břehu Vltavy)

na terén a je též podpírána tvarovanými pilíři. Pro zajištění pevné polohy mostu i při povodních jsou všechny podpory založeny hlubinně na pilotách, což jsou do země vyvrtané otvory vyplněné ocelovou výztuží a vybetonované. Piloty mají za úkol přenést zatížení z mostu do větší hloubky. Některé z pilířů jsou chráněny

obkladem proti ledům.

V současné době je téměř hotova spodní stavba mostu a nosná konstrukce mostu přes Strakonickou. Právě výstavba mostu přes Strakonickou měla velký vliv na omezení dopravy. Další omezení dopravy na delší dobu již nejsou předpokládána.

Ve výstavbě je velmi zakřivená konstrukce druhého mostu, která je složitější svojí geometrií. Kromě mostu se pilně pracuje na přípravě navazujících komunikací, které vedou až k ulici Dostihové. Tam je připravena výstavba nové křižovatky a rekonstrukce mostu přes Vrutici. V přípravě je projekt přemostění dráhy ČD v těchto místech, který umožní budoucí propojení přemostění ul. Strakonické do ulice Nad Drahou a Starochuchelské směrem na Sliveneč. Současně se dokončuje projekt komunikační přípojky směrem k ulici Zbraslavská. Projektanti, zhotovitelé a mnoho dalších zainteresovaných odborníků připravují kvalitní dílo, které usnadní život Vám i Vaším dětem a přitom bude tvořit pohlednou a nezávadnou část našeho okolí. Za několik málo let nikoho ani nenapadne, že na tomto místě most nestál od nepaměti. Věřím, že splní dobře svoji roli a bude sloužit po dlouhá léta.

Ing. Petr Drbohlav, hlavní inženýr projektu, Pontex s.r.o.

Lipenecké zvoničky...

Dokončení z titulní strany

že na jejich místě stály dřevěné zvoničky už těsně po polovině 18. století jako splnění tzv. „ohňového patentu“ císařovny Marie Terezie z roku 1751. Podle něho byla každá obec povinna mít na veřejném prostranství vhodně umístěný zvon pro případné vyhlášení požárního poplachu. Největší, a díky autobusové zastávce „U kapličky“ nejznámější lipeneckou zvoničkou, je zděná výklenková kaplička krytá prejzovými pálenými taškami. Zvon je umístěn pod plechovou stříškou, zakončenou jednoduchým železným katolickým křížkem. Na rozcestí dnešních ulic Josefa Houdka a Jílovištské ji obec postavila v roce 1905 na místě tradiční zvoničky. Jde o pěknou ukázkou středočeského lidového stavitelství. Situování do osy Jílovištské ulice z ní dodnes vytváří dominantní objekt v prostoru této neúplně křižovatky. Až do své tragické smrti koncem devadesátých let 20. století na ní vyzváněl při úmrtí někoho z místních občanů pan Karel Sahula. Kapličku na podzim roku 2004 silně poškodil nákladní automobil. Obecní zastupitelstvo zareagovalo operativně a nechalo ji opravit stavební firmou Konstrukтива BRANKO, a.s. z Prahy 4. Pod původní letopočet „1905“ v průčelí kapličky přibyl ve stejné úpravě letopočet „2004“. Drátěná mřížka, sloužící jako ochrana vnitřní niky – kdysi

s religiozními artefakty, byla nahrazena masivní kovanou mříží. Celkové náklady na stavební i kovářskou opravu přesáhly 150 tisíc korun, z nichž část uhradí pojišťovna. Architektura je věc návyková – bez bělostné kapličky na ulici Josefa Houdka si asi mnoho z nás už nedokáže Lipence představit.

Lidovou stavbou prostého původu je konstrukčně jednoduchá, zednický provedená zvonička vidlicovitého tvaru se špičatou jehlanovitou stříškou, stojící v oploceném prostoru na rozcestí vlevo od školy. Víme o ní s jistotou, že stojí na svém místě v nezměněném stavu již od roku 1870. V dubnu 1936 ji opravil místní agrární dorost, který u ní současně vysadil „Švehlovy lípy“ na počest svého zesnulého stranického předsedy „velkostatkáře“ Antonína Švehly (v letech 1922 – 1929 předseda československé vlády). Provaz, kterým se zvonek rozhoupával, býval připínován vždy až těsně před zvoněním, neboť pro odvážnější chlapce to bylo velké lákadlo. Myslím, že děti všech dob jsou v podstatě stejné – vzpomínám si, že trefit se pralem do zvonku a pak rychle zmizet, bývalo ještě v padesátých letech minulého století považováno místními kluky za přesvědčivý důkaz odvahy.

Třetí lipenecká zvonička prochází v současné době rekonstrukcí. Musela ustoupit rozšiřující se silnici na Jílovištské ulici, ovšem opravená se brzy vrátí přibližně na stejné místo. Šlo o velmi jednoduchou

účelovou konstrukci z konce 19. století. Byla tvořena zděným, původně omítnutým podstavcem, silnou železnou rourou a zvonkem pod plechovou stříškou. Tu zakončoval železný katolický křížek, tedy s delším svislým ramenem a s kratším vodorovným ramenem. Stanovištěm zvoničky byl prostor v bývalých Horních

foto: Souček

Nejznámější lipenecká zvonička

Lipencích na Jílovištské ulici mezi selskými usedlostmi č. 21, 13 a 20, tradičně jmenovanými „U Vejvodů“, „U Nouzeckejch“ a „U Vocelků“. Umíráček lipeneckým sousedům zde dlouhá léta zvonil pan Josef Nouzecký, rolník z čp. 21. Po něm se funkce ujal pan Josef Vejvoda, rovněž rolník, a později bratři František a Zdeněk Vodvářkové, rodáci z čp. 20. Zvonění mělo svá pravidla a správně je nacvičit nebylo vůbec jednoduché. Ale o tom možná někdy přistě.

Dr. Josef Šolc, kronikář Lipenců převzato z Lipeneckého zpravodaje č. 1/2005

Restaurace „U Zdehynců“, později „Ahoj“, na nábřeží, dnes v ulici U Malé řeky. Od 1. pol. 17. stol. zde byl sklad a prodej dřeva, později též tesařství. V polovině 19. stol. vlastnila dům rodina Zdehyncova, která zde v důsledku rozvíjejícího se výletního ruchu zřídila hospodu, později restauraci s hostinskými pokoji. V roce 1881 – 1883 zde pobýval dr. Miroslav Tyrš, který napomohl i vzniku zbraslavského Sokola (ve štítu domu pamětní deska). Po roce 1948 byl hostinec zrušen a sídlily zde sportovní organizace, především vodáci. Dnes patří budova zbraslavské pobožce Českého rybářského svazu.

Stav asi z roku 1935

Bývalá „Nová hospoda“, později „U Petrášků“, v dnešní ulici U Národní galerie. Založena asi v roce 1770 jako zájezdní hospoda, kde se i přepřahalo cestou do Prahy nebo na Dobříš. Na počátku 20. stol. se o renovaci postaral zbraslavský pivovar. Tehdejší sládek Jirásek ji svěřil svému příbuznému Petráškovu z Litně. V upraveném hostinci mělo zázemí několik zbraslavských spolků a sídlil zde okresní výbor a městský úřad. V roce 1952 byl hostinec zrušen a byly zde umístěny kanceláře.

Současný stav

foto: Souček

Stav z přelomu 19. a 20. stol.

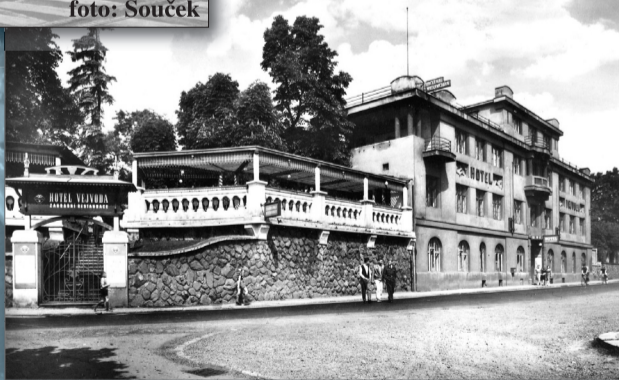

Současný stav

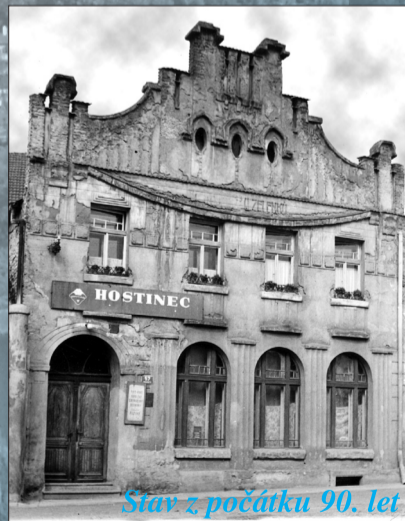
foto: Souček

Bývalý „Hotel Vejvoda“, dnes „Patium“, v Žitavského ulici. Původní hotel vznikl v 80. letech 19. stol. V roce 1926 byl přestavěn do známé podoby, která je ve vnějších znacích víceméně zachována dodnes. V prostorách hotelu se konaly významné události jako např. okresní výstavy i výstavy celostátního významu. Ve velkém a malém sále se pravidelně konaly plesy, hrálo se zde ochotnické divadlo a promítaly filmy.

Stav asi z roku 1930

Zbraslavské restaurace a hotely

Stav z počátku 90. let

Restaurace „U Zelenků“ v Žitavského ulici v Záběhlicích. Vznikla na začátku 20. stol. a patřila k nečetným záběhlickým „osvěžovnam“. V době první republiky se tu konaly taneční zábavy, po válce pak sál využívaly i některé společenské organizace. Přestavbou se ztratila i fasáda štítu, která byla zajímavou eklektickou směsicí představ o historických stylech.

Restaurace „U Širokých“, později „Na růžku“, dnes „Škola lásky“ na Zbraslavském náměstí. Restaurace zřízena na začátku 20. stol. V padesátých letech byla zrušena a dům se stal sídlem ředitelství Komunálních služeb, později podniku Kompas Zbraslav. Na počátku 90. let zde byla opět otevřena restaurace, která připomíná dlouholeté bydliště skladatele Jaromíra Vejvody. V prostorách restaurace je vystavena řada dokumentů o jeho díle a životě.

Současný stav

foto: Souček

Stav asi z roku 1960

Současný stav

foto: Souček

Dobové fotografie zapůjčil a povídání připravil Ing. František Kadlecěk